

POSTANOWIENIE

Dnia 9 października 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Krystyna Bednarczyk (sprawozdawca)

SSN Józef Iwulski

w sprawie z odwołania L. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o emeryturę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 października 2006 r.,

zażalenia ubezpieczonej na postanowienie Sądu Apelacyjnego we W.

z dnia 31 marca 2006 r., sygn. akt III AUa .../04,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 31 marca 2006 r. III AUa .../04 Sąd Apelacyjny – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawczyni L. S. od wyroku tego Sądu z dnia 18 stycznia 2006 r. Sąd ustalił, że w skardze kasacyjnej, zawierającej podstawy i wnioski kasacyjne oraz uzasadnienie, nie został zawarty uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Nie został zatem spełniony określony w art. 398⁴ § 1 k.p.c. wymóg, którego niezachowanie powoduje z mocy art. 398⁶ § 2 k.p.c. odrzucenie skargi kasacyjnej.

W zażaleniu na to postanowienie wnioskodawczynie zarzuciła, że skarga kasacyjna zawiera wszystkie wymagane elementy. O tym, że w skardze kasacyjnej występuje wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania i uzasadnienie świadczy wyraz „pełnomocnik powódki wnosi”, określenie „wyrazem niezgodności z prawem” a także bardzo klarowna argumentacja zawierająca wnioski w obszarze całej skargi kasacyjnej, które w pełni dowodzą naruszenia prawa. „Jednocześnie wnioskodawczynie zarzuca, że po stronie Sadu Apelacyjnego badającego formalne warunki skargi kasacyjnej nie istnieje nawet promyk ludzkiego spojrzenia na sprawę jako jedyne źródła bytu zainteresowanej, a granica tej kontroli została znacznie przekroczona i to w imię zachowania własnego stanowiska zawartego w wyroku oddalającym, co wywołuje szkodę bolesną i niepowetowaną”. W związku z tymi zarzutami wnioskodawczynie wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje. Przepis art. 398⁴ k.p.c. określa wymagania formalne, jakim powinna odpowiadać skarga kasacyjna. W § 1 określone są bezwzględne wymagania, co do których ewentualne braki nie mogą być uzupełnione po upływie terminu do wniesienia skargi, natomiast w § 2 określone są wymagania, które w wypadku braku ich spełnienia mogą być uzupełnione na wezwanie sądu. Zachowanie tych wymagań formalnych jest badane przez sąd drugiej instancji na podstawie art. 398⁶ k.p.c. Zgodnie z § 1 i 2 tego przepisu sąd wzywa stronę do uzupełnienia braków skargi niespełniającej wymagań określonych w art. 398⁴ § 2 k.p.c., natomiast w przypadku stwierdzenia braków co do wymagań określonych w art. 398⁴ § 1 k.p.c. sąd drugiej instancji odrzuca skargę.

Bezwzględne wymagania skargi kasacyjnej określone są w czterech punktach art. 398⁴ § 1 k.p.c. i są następujące: oznaczenie zaskarżonego orzeczenia (pkt 1) przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (pkt 2) wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie (pkt 3) oraz wniosek o uchylenie lub zmianę orzeczenia (pkt 4). Oceniając dopuszczalność skargi kasacyjnej sąd drugiej instancji bada, czy wszystkie wymienione elementy zostały zawarte w skardze. Wymienione w punkcie 2 podstawy kasacyjne (naruszenie prawa materialnego i naruszenie przepisów postępowania) oraz ich uzasadnienie nie zastępują wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i

jego uzasadnienia wymienionego w punkcie 3. Gdyby okoliczności dające Sądowi Najwyższemu materiał do dokonania przedsądu (przyjęcia lub odmowy przyjęcia kasacji do rozpoznania) należało wywodzić z treści podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, nie byłoby potrzeby ustanowienia odrębnego od podstaw kasacyjnych wymagania, jakim jest wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej. Regulacja zawarta w punkcie 3 omawianego przepisu nie miałaby wówczas racji bytu. Przepis ten wymaga aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Zarówno ten wymóg jaki i pozostałe określone w art. 398⁴ § 1 k.p.c. wymagania mają charakter czysto formalny. Ich spełnienie bada sąd drugiej instancji, który nie jest uprawniony do merytorycznej oceny skargi kasacyjnej i wywodzenia z jej uzasadnienia treści, które nie zostały zawarte w oddzielnym wniosku. Sąd ten bada jedynie czy wszystkie określone w przepisie elementy znalazły się w skardze kasacyjnej. Przy dokonywaniu formalnej kontroli nie może być dowolności, zatem sąd drugiej instancji nie może nadać biegu skardze kasacyjnej zawierającej nieusuwalne braki. W tym przypadku braki te istnieją w rzeczywistości. Skarżąca przyznaje bowiem, że okoliczności uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej nie zostały w skardze wyodrębnione lecz należy je wyinterpretować z treści całej skargi, a w szczególności z uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Niekwestionowany jest więc brak jednego z wymaganych elementów i ten brak był przyczyną odrzucenia skargi kasacyjnej, a nie – jak się sugeruje w zażaleniu – podtrzymywanie przez Sąd Apelacyjny swego stanowiska zawartego w zaskarżonym skargą kasacyjną wyroku.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może być prostym powtórzeniem uzasadnienia podstaw kasacyjnych lecz musi stanowić materiał do oceny, czy skarga kasacyjna powinna zostać przyjęta do rozpoznania z jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. – istnienia istotnego zagadnienia prawnego, potrzeby wykładni przepisów prawa, nieważności postępowania lub oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Dokonując przedsądu Sąd Najwyższy nie jest związany wnioskiem strony wnoszącej skargę, może na przykład uznać, że przedstawione we wniosku zagadnienie prawne nie jest istotnym zagadnieniem wymagającym rozstrzygnięcia lecz mimo to przyjąć skargę

dopatrując się oczywistej jej zasadności lub nieważności postępowania. Natomiast dokonanie kontroli zachowania wymagań formalnych odbywa się przed dokonaniem przedsądu a tym bardziej przed merytorycznym rozpoznaniem skargi. Sąd drugiej instancji dokonał takiej kontroli i stwierdził, że skarga kasacyjna odrębnego wniosku nie zawiera, co w zażaleniu nie jest kwestionowane. Odrzucenie skargi kasacyjnej było więc zgodne z treścią art. 398⁶ § 2 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie.